

สรุป อภิปรายผลและเสนอแนะ

การวิจัยนี้ มุ่งศึกษาลักษณะปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ความสัมพันธ์ในครอบครัว พฤติกรรมการสื่อสาร และรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของโสเภณีชาย ที่ทำงานในสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยสุ่มตัวอย่างจากสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ 10 แห่ง มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 100 คน และทำการศึกษาเปรียบเทียบกับชายที่ประกอบอาชีพอื่น (ยกเว้นอาชีพโสเภณีชาย) ที่ทำงานในบริเวณย่านพัฒนาพงศ์ในเวลากลางคืน จำนวน 100 คน เท่ากัน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ความสัมพันธ์ในครอบครัว พฤติกรรมการสื่อสาร และรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของโสเภณีชาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในด้านปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ความสัมพันธ์ในครอบครัว รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของโสเภณีชาย และชายที่ประกอบอาชีพอื่น
3. เพื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว กับการประกอบอาชีพโสเภณีชาย
4. เพื่อศึกษาถึงลักษณะเฉพาะของโสเภณีชายในเขตกรุงเทพมหานคร

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ เป็น 4 ส่วนดังนี้

1. การวิเคราะห์ลักษณะเบื้องต้น

1.1 ลักษณะทั่วไปทางประชากรศาสตร์ของโสเภณีชาย

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 100 คน โสเภณีชายมีอายุเฉลี่ยประมาณ 20 ปี ซึ่งช่วงอายุที่พบมากที่สุดคือ 18-20 ปี ส่วนภูมิลำเนาเดิมของโสเภณีชายจะอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา รองลงมาคือระดับประถมศึกษา สถานภาพการมีคู่ครองของโสเภณีชายยังเป็นโสดและอาศัยอยู่กับเพื่อนเป็นส่วนมาก ส่วนรายได้เฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (4,045.- บาท ถึง 7,225.- บาท) ในด้านความรับผิดชอบต่อครอบครัว โดยการส่งเสียเงินให้กับครอบครัวนั้น จำนวนโสเภณีชายที่ส่งเสียเงินและไม่ส่งเสียเงินให้กับครอบครัวมีจำนวนเท่ากัน สำหรับจำนวนเงินที่ส่งเสีย ส่วนใหญ่โสเภณีชายจะส่งเสียเงินในจำนวนมาก (มากกว่า 1,426.- บาท)

สถานภาพของบิดามารดาของโสเภณีชายส่วนใหญ่อาศัยอยู่ร่วมกัน เกี่ยวกับการศึกษาของบิดามารดานั้น บิดาของโสเภณีชายส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนมารดาของโสเภณีชายส่วนใหญ่จะมีการศึกษาระดับประถมศึกษา เช่นเดียวกัน ในด้านอาชีพของบิดามารดานั้น โสเภณีชายส่วนใหญ่บิดาจะประกอบอาชีพทำการเกษตร และอาชีพธุรกิจ (ค้าขาย, ห้างร้านส่วนตัว, งานบริษัท) มีจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนมารดาของโสเภณีชายจะประกอบอาชีพธุรกิจ และอาชีพทำการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ในจำนวนใกล้เคียงกัน บิดามารดาของโสเภณีชายส่วนใหญ่จะมีรายได้รวมกันต่อเดือน โดยมีรายได้เฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (1,255.- บาท ถึง 13,644.- บาท) มากที่สุด

1.2 ความสัมพันธ์ในครอบครัวของโส ภิณีชาย แบ่งออกตามลักษณะความสัมพันธ์ ดังนี้

- ความสัมพันธ์กับบิดามารดา โส ภิณีชายส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่ามีชีวิตครอบครัวของบิดามารดาของตน มีความสุขอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านการใช้เวลาว่างอยู่กับลูก ๆ โส ภิณีชายตอบว่า บิดามารดาของตนใช้เวลาว่างอยู่กับลูก ๆ น้อยครั้ง มีจำนวนมากที่สุด และส่วนใหญ่มีความ เห็นว่าบิดามารดาของตนมี เรื่องกระทบกระทั่งกัน หรือมีความ เห็นไม่ตรงกัน ในระดับบางครั้ง ในด้านความรู้สึกของโส ภิณีชาย เวลาบิดามารดามี เรื่องไม่ เข้าใจกัน ส่วนใหญ่ จะไม่สบายใจ รองลงมาคือกลุ่มใจมาก ในด้านการปฏิบัติของบิดามารดาต่อตนเอง เวลาที่มี เรื่อง ผิดหวังหรือทำอะไรผิดพลาด บิดามารดาของโส ภิณีชายส่วนใหญ่จะถามถึงสาเหตุและชี้แนะ ใน ด้านการแสดงออกของโส ภิณีชาย เวลาที่มี เรื่องขัดแย้งกับบิดามารดา ส่วนใหญ่จะทำตัวเฉย ๆ และ ออกไปนอนบ้าน ในด้านความรักของบิดามารดาที่มีต่อโส ภิณีชาย เมื่อ เปรียบเทียบกับพี่น้องใน ครอบครัว ส่วนใหญ่มีความ เห็นว่าบิดามารดารัก เท่ากันทุกคน ส่วนหัวข้อ เรื่องที่โส ภิณีชายชอบคุย กับบิดามารดามากที่สุด คือ เรื่องทั่วไป และโส ภิณีชายส่วนใหญ่ต้องการ เวลาคุยหรือใกล้ชิดกับบิดา มารดา มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

- ความสัมพันธ์กับพี่น้อง โส ภิณีชายส่วนใหญ่มีความ เห็นว่าตนเองสนิท สนมกับพี่น้องมาก ส่วนประ เภทของงานที่ส่วนใหญ่โส ภิณีชายปกติมักช่วยกันทำกับพี่น้อง คือ งาน ช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพ โส ภิณีชายส่วนใหญ่ทะเลาะกับพี่น้อง เพียงบางครั้ง

- ความสัมพันธ์กับครอบครัวโดยรวม โส ภิณีชายมีความคิด เห็นต่อสภาพ ครอบครัวโดยรวมว่า มีแต่ความ เรียบง่ายธรรมดาเป็นส่วนใหญ่ คือมีจำนวนถึงร้อยละ 56.0

1.3 รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของโส ภิณีชาย

ในด้านรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว พบว่า กลุ่มโส ภิณีชายส่วนใหญ่มี ลักษณะการสื่อสารในครอบครัวแบบ เน้นสังคม และแบบ เน้น เหตุผลในระดับต่ำและระดับสูง จำนวน ใกล้เคียงกันไม่แตกต่างกัน โดยรายละเอียดจะนำมาอภิปรายผล เกี่ยวกับการ ทดสอบสมมติฐาน

2. การทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 โส เกษียชชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีความแตกต่างกันในด้านปัจจัยทางประชากรศาสตร์

ผลการพิสูจน์สมมติฐานข้อนี้ ใช้สถิติแบบ CHI-SQUARE TEST ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโส เกษียชชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ในด้านปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ปรากฏผลดังนี้คือ

ในด้านภูมิลำเนาภาค กลุ่มโส เกษียชชายส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง ทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน

- ผลการวิจัยนี้ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์ศักดิ์ มานะศิริสุข และคณะ (2523) ซึ่งได้ศึกษาโส เกษียชหญิงที่เข้ารับการสงเคราะห์ โดยถูกส่งมาฝึกอบรมอาชีพ ณ บ้านปากเกร็ด กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย จากการวิจัยพบว่า ภูมิลำเนาเดิมของโส เกษียชหญิงเหล่านี้มาจากภาคเหนือมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เฉลิมพล สัตถาภรณ์ (2508) ซึ่งทำการวิจัยถึงปัญหาโส เกษียชในประเทศไทย จากการวิจัย พบว่าโส เกษียชหญิงจะมีภูมิลำเนามาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด ซึ่งภูมิภาคส่วนนี้เป็นที่ยอมรับของทุกคนว่า ประชาชนมีความยากจนและมีความแห้งแล้งกว่าภาคอื่น ๆ ดังนั้น ชาวชนบทในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจึงต้องดิ้นรนเพื่อหาเลี้ยงตัวเองและครอบครัว ความยากจนประกอบกับสภาพความแห้งแล้งของดินฟ้าอากาศ และความเบียดเบียนต่อชีวิต ทำให้ชาวชนบทเหล่านี้มุ่งหน้าเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำและเมื่อพบกับความผิดหวัง ทำให้บางส่วนหันมาตัดสินใจประกอบอาชีพโส เกษียชได้เช่นกัน

ในด้านระดับการศึกษา โส เกษไชยส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และ
ประถมศึกษา และมีจำนวนน้อยมากที่มีการศึกษาระดับอนุปริญาและปริญาตรี ส่วนกลุ่มชายที่
ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา แต่ที่มีการศึกษาระดับอนุปริญาและ
ปริญาตรีมีจำนวนมากกว่ากลุ่มโส เกษไชยมาก ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .001

- กล่าวคือ ระดับการศึกษาของกลุ่มโส เกษไชยโดยรวม จะต่ำกว่ากลุ่มชายที่
ประกอบอาชีพอื่น ซึ่งนับ เป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการหางานในสังคมกรุงเทพฯ ปัจจุบัน จากความ
ผิดหวังของชายหนุ่มจากภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศที่มุ่งมาหางานที่มีรายได้ดีในกรุงเทพฯ ทำให้
บางส่วนต้องตัดสินใจมาประกอบอาชีพโส เกษไชย ทั้งนี้ เนื่องจากรายได้ดีพอสมควรและเป็นงานที่
ไม่ต้องการระดับการศึกษาที่สูงแต่อย่างไร จากผลการวิจัยนี้ สามารถอธิบายได้จากทฤษฎีกลไก
ของการควบคุม (Containment Theory) ซึ่งผู้ค้นคิดทฤษฎีนี้คือ เรคเลส (Reckless,
1971 : 470-480) กล่าวว่า มีแรง 3 แรงที่คอยผลักดันให้คนกระทำความผิด ทั้งทางกฎหมาย
หรือทำผิดบรรทัดฐานของสังคม คือ แรงกดดันทางสังคม เช่น การขาดโอกาสในการศึกษาและ
การประกอบอาชีพ แรงดึงดูดทางสังคม เช่น การเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนฝูงที่กระทำความผิดบรรทัดฐาน
ของสังคม และแรงปรารถนาภายใน เช่น ความอยากร่ำรวย ความผิดหวังในการหางานทำ
ซึ่งทั้ง 3 แรงนี้ ถ้าอยู่เหนือกลไกของการควบคุม ก็จะผลักดันให้คนกระทำความผิดบรรทัดฐานของ
สังคมโดยการตัดสินใจประกอบอาชีพโส เกษไชยได้เช่นกัน

ในด้านสถานภาพการมีคู่ครอง กลุ่มโส เกษไชยและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น
ส่วนใหญ่ยังเป็นโสดและมีจำนวนน้อยในทั้ง 2 กลุ่มที่มีภรรยาแล้ว ดังนั้นทั้ง 2 กลุ่ม จึงไม่มีความ
แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

ในด้านบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน โส เกษไชยส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่กับเพื่อน
ส่วนชายที่ประกอบอาชีพอื่นนั้น จะอาศัยอยู่กับบุคคลในครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ ทั้ง 2 กลุ่ม มีความ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน

- ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นที่ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบุคคลในครอบครัว ซึ่งอาจหมายถึง พ่อ แม่ พี่ น้อง หรือญาติก็ตาม บุคคลเหล่านี้จะคอยควบคุมดูแลและอบรมสั่งสอนจริยธรรมให้กับชายกลุ่มนี้ หรืออย่างน้อยก็ยังเป็นความผูกพันที่ทำให้กลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ไม่ตัดสินใจไปประกอบอาชีพโสเภณีชาย เพราะยังคำนึงถึงบุคคลในครอบครัว ในการที่จะนำมาซึ่งความน่าอับอายขายหน้า และอาจเป็นที่ไม่ยอมรับของบุคคลในครอบครัว ผลจากการวิจัยนี้ สามารถอธิบายได้จากทฤษฎีกลไกของการควบคุม (Containment Theory) เช่นกัน ผู้ต้นคิดทฤษฎีนี้คือ เรคเลส (อ้างใน Gibbons, 1976 : 95) ซึ่งทฤษฎีนี้เห็นว่า บุคคลจะยับยั้งไม่กระทำความผิดต่อเมื่อมีกลไกการควบคุมสูง เช่น ความผูกพันทางสังคม หรือกับบุคคลในครอบครัว ความสามารถอดทนต่อความคับข้องใจในสภาพที่เป็นอยู่ การมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้กลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น แตกต่างจากกลุ่มโสเภณีชาย ซึ่งส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนามาจากภาคต่าง ๆ ของประเทศ การเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ คนเดียวทำให้เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวห่างไกลจากครอบครัวส่วนใหญ่จึงมักจะอาศัยอยู่กับเพื่อน และจากการสัมภาษณ์พบว่า เพื่อนของโสเภณีชายเหล่านั้นส่วนใหญ่ประกอบอาชีพโสเภณีชาย เช่นเดียวกัน และทำงานในสถานบริการแห่งเดียวกัน ทั้งนี้การอยู่กับเพื่อนอาจทำให้กลุ่มโสเภณีชายรู้สึกไม่อึดอัดและสามารถปฏิบัติตามได้ตามสบาย โดยไม่ต้องบิบบังหรือปกปิดอาชีพของตน จากผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับแนวความคิดของ เจกินส์ (Jekins, อ้างใน สุชา จันทน์เอม, 2526 : 102) ซึ่งได้ทำการสังเกตเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิด และให้ข้อสังเกตว่าเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดส่วนใหญ่มักจะเกิดจากจิตใจที่สับสนวุ่นวาย เพราะขาดความสัมพันธ์ในครอบครัวอย่างอบอุ่น ถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวโดยไม่มีใครควบคุม และลักษณะการกระทำผิดมักจะรวมกลุ่มอยู่กับเพื่อนที่มีปัญหาคล้าย ๆ กัน

ในด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มโสเภณีชายส่วนใหญ่จะมีรายได้เฉลี่ยในระดับปานกลางมากที่สุด รองลงมาคือรายได้ต่ำ และรายได้สูง ในจำนวนไม่แตกต่างกันนัก ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นส่วนใหญ่จะมีรายได้อยู่ในระดับต่ำ รองลงมาคือรายได้ระดับปานกลาง และมีจำนวนน้อยที่สุดที่มีรายได้สูง ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน

- กล่าวคือ กลุ่มโสเภณีชายจะมีรายได้โดยรวม ๗ จะสูงกว่ากลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ซึ่งตัวแปรรายได้นี้อาจ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้โสเภณีชายมาประกอบอาชีพโสเภณี เพราะเนื่องจากเป็นงานที่มีรายได้ดีสนองความต้องการของตนเอง และสามารถรับผิดชอบภาระของทางครอบครัวได้อย่างสมบูรณ์ โดยเมื่อเปรียบเทียบกับอาชีพอื่น ๆ ก็ยังไม่มีอาชีพใดที่สามารถทำรายได้ให้กับตนเองได้ เท่ากับอาชีพโสเภณีนี้

- จากผลการวิจัยสามารถนำไปอธิบายกับทฤษฎีสภาพไร้กฎหมาย (ANOMIE THEORY) ซึ่งผู้ริเริ่มคิดทฤษฎีนี้คือ เมอร์ตัน (Merton, อ้างใน สุชา จันทน์เอม, 2526 : 106) โดยแบ่งความต้องการหรือชีวิตทางสังคมมนุษย์ออกเป็น 2 กรณี คือ โครงสร้างทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบด้วยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งวัดคามระดับขึ้น โดยดูที่ความร่ำรวย ความมีชื่อเสียง หรือเกียรติยศมากำหนด เมื่อใดก็ตามที่ความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายที่ต้องการกับความถูกต้องของวิธีการที่จะบรรลุเป้าหมายนั้นขาดตอนไป จะด้วยสาเหตุใดก็ตาม การล่วงละเมิดต่อบรรทัดฐานของสังคมก็จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะในหมู่ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ และมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ทั้งส่วนตัวและการรับผิดชอบต่อครอบครัว บีบคั้นให้บุคคลนั้น ๆ แยกไม่ออกระหว่างความถูกต้องชอบธรรม กับความคิดมิชอบผิดบรรทัดฐานของสังคม เพียงเพื่อการกระทำให้สำเร็จตามเป้าหมายคือความร่ำรวยเท่านั้น ซึ่งจุดนี้อาจเป็นสาเหตุทำให้ตัวแปรรายได้มีผลต่อการมาประกอบอาชีพโสเภณีชายได้เช่นกัน

ในด้านความรับผิดชอบต่อครอบครัวโดยการส่งเสียเงินให้กับครอบครัวนั้น จำนวนโสเภณีชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่นที่ส่งเสียเงินให้กับครอบครัว และไม่ส่งเสียเงินให้กับครอบครัวนั้นมีจำนวนเท่ากัน ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในด้านจำนวนเงินที่ส่งเสียให้กับครอบครัวต่อเดือน ทั้งกลุ่มโสเภณีชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่นส่วนใหญ่จะส่งเสียเงินให้กับครอบครัวในจำนวนน้อยเหมือนกัน ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในด้านสถานภาพของบิดามารดา กลุ่มโสเภณีชายส่วนใหญ่บิดามารดาจะอยู่ร่วมกับรองลงมาก็คือ บิดาตาย และแยกกันอยู่ ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น บิดามารดาอยู่ร่วมกับรองลงมาก็คือ แยกกันอยู่และบิดาตาย ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน นอกจากนี้จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ที่มีบิตามารดาเลี้ยงมีจำนวนใกล้เคียงกันไม่แตกต่างกันนัก

ในด้านระดับการศึกษาของบิดา กลุ่มโสด เภมีชายส่วนใหญ่บิดาจะมีการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษา เช่นเดียวกับกับระดับการศึกษาของบิดาของกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในด้านอาชีพของบิดานั้น กลุ่มโสด เภมีชายส่วนใหญ่ บิดาจะประกอบอาชีพทางการเกษตร รองลงมาคือธุรกิจ (ค้าขาย, ห้างร้านส่วนตัว, งานบริษัท) คล้ายคลึงกับกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นที่ส่วนใหญ่บิดาจะประกอบอาชีพธุรกิจ รองลงมาคือ ทางการเกษตรและรับราชการ ทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

ในด้านระดับการศึกษาของมารดา กลุ่มโสด เภมีชายส่วนใหญ่มารดาจะมีการศึกษาระดับประถมศึกษา รองลงมาคือระดับมัธยมศึกษา ส่วนระดับการศึกษาของมารดาที่ไม่ได้เรียนหนังสือและจบระดับปริญาตรีมีจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่มารดาจะมีการศึกษาระดับประถมศึกษา รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาเช่นกัน แต่มารดาของกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นที่มีการศึกษาระดับปริญาตรีมีน้อยกว่ามารดาของกลุ่มโสด เภมีชาย และที่ไม่ได้เรียนหนังสือมีจำนวนมากกว่ามารดาของกลุ่มโสด เภมีชาย ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน ในด้านอาชีพของมารดา กลุ่มโสด เภมีชายส่วนใหญ่มารดาจะประกอบอาชีพธุรกิจ (ค้าขาย, ห้างร้านส่วนตัว, งานบริษัท) รองลงมาคือ ทางการเกษตร ส่วนชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่มารดาจะประกอบอาชีพทำงานบ้าน รองลงมาคืออาชีพธุรกิจ ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน

- จากการศึกษาตัวแปร ระดับการศึกษาของมารดาอาจมีความสอดคล้องและเกี่ยวข้องกับอาชีพของมารดา กล่าวคือ จากกลุ่มโสด เภมีชาย ระดับการศึกษาของมารดาโดยรวมจะมีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ทำให้มารดาของกลุ่มโสด เภมีชาย เข้ามามีบทบาท

ในครอบครัวในการหารายได้มาจุนเจือครอบครัวโดยการประกอบอาชีพต่าง ๆ มากกว่ามารดาของกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น หรือ เนื่องจากโส ภิณีชายส่วนใหญ่ภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าภูมิภาคส่วนนี้อาชีพหลักก็คือ การทำการเกษตร ทำให้มารดาของกลุ่มโส ภิณีชายต้องออกไปทำงานในไร่ในนา ผิดกับมารดาของกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นที่ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพทำงานบ้านหรือแม่บ้านเป็นหลัก ทั้งนี้อาจเป็นได้มาจากความแตกต่างในด้านอาชีพซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากระดับการศึกษาที่ต่างกัน รวมทั้งภูมิลำเนาเดิมที่ต่างกัน ทำให้มารดาของกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นนั้น (ซึ่งมีอาชีพทำงานบ้านเป็นหลัก) มีเวลาอยู่ใกล้ชิดและคลุกคลีกับบุตร มากกว่ามารดาของกลุ่มโส ภิณีชายที่ต้องคร่ำครีดยอกอยู่กับการประกอบอาชีพเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว ซึ่งอาจจะละเลยในการเอาใจใส่ดูแลบุตรหรือให้ความรักความอบอุ่นไม่เพียงพอ เท่ากับมารดาของกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ที่มีเวลาคอยควบคุม ดูแล และอบรมสั่งสอนจริยธรรม รวมทั้งบรรทัดฐานที่ดีงามของสังคมให้กับบุตรของตนได้มากกว่า ซึ่งอาจส่งผลให้ชายที่ประกอบอาชีพอื่น ถึงแม้จะจากภูมิลำเนาเดิมของตนมาทำงานในกรุงเทพฯ ก็ไม่คิดตัดสินใจที่จะมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม โดยการตัดสินใจไปประกอบอาชีพโส ภิณี เช่น กลุ่มโส ภิณีชาย

ในด้านการมีรายได้รวมต่อเดือนของบิดามารดา ทั้งกลุ่มโส ภิณีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่บิดามารดาจะมีรายได้รวมต่อเดือนโดยไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญระดับ .05 ในด้านระดับของรายได้รวมของบิดามารดาเฉลี่ยต่อเดือนนั้น ทั้งสองกลุ่ม ส่วนใหญ่จะมีรายได้ระดับปานกลาง รองลงมาคือ รายได้สูง และรายได้ต่ำ ตามลำดับ ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

กล่าวโดยสรุปแล้ว ในด้านปัจจัยทางประชากรศาสตร์ กลุ่มโส ภิณีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นมีความแตกต่างกันในด้านตัวแปร ภูมิลำเนา ระดับการศึกษา บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระดับการศึกษาของมารดา และอาชีพของมารดา ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน

ส่วนตัวแปร สถานภาพการมีคู่ครอง ความรับผิดชอบต่อครอบครัวโดยการส่งเสียเงินให้กับครอบครัว จำนวนเงินที่ส่งเสียให้กับครอบครัวต่อเดือน สถานภาพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดา อาชีพของบิดา การมีรายได้รวมของบิดามารดา และระดับของรายได้รวมของบิดามารดา ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 2 โส เกษีชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีความแตกต่างกันในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว

ผลจากการพิสูจน์สมมติฐานข้อนี้ ใช้สถิติแบบ CHI-SQUARE TEST ทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโส เกษีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

ความสัมพันธ์กับบิดามารดา กลุ่มโส เกษีชายมีความรู้สึกว่ามีชีวิตครอบครัวของบิดามารดามีความสุขปานกลาง เช่นเดียวกับกับกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น และทั้ง 2 กลุ่ม มีจำนวนน้อยที่สุดที่รู้สึกว่าชีวิตครอบครัวของบิดามารดานั้นไม่มีความสุขเลย ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในด้านการใช้เวลาว่างอยู่กับลูก ๆ ของบิดามารดา ทั้ง 2 กลุ่ม มีความเห็นว่า บิดามารดาของตนใช้เวลาว่างอยู่กับลูก ๆ น้อยครั้ง และบ่อยครั้ง และที่มีความเห็นว่า บิดามารดาไม่เคยใช้เวลาว่างอยู่กับลูก ๆ เลย มีจำนวนน้อยที่สุด ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในด้านความถี่ในการมีเรื่องกระทบกระทั่งกันหรือมีความเห็นไม่ตรงกันของบิดามารดา กลุ่มโส เกษีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่ตอบว่า บิดามารดาของตนมีเรื่องกระทบกระทั่งกันบางครั้งและบ่อยครั้งที่สุด ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ทั้งหมดไม่ยืนยันสมมติฐาน

ในด้านความรู้สึก เวลาที่บิดามารดามีเรื่องไม่เข้าใจกัน หรือทะเลาะกัน กลุ่มโส เกษีชายจะมีความรู้สึกไม่สบายใจเป็นส่วนมาก จำนวนรองลงมาคือ รู้สึกกลุ่ม ๆ มาก และที่รู้สึกเฉย ๆ ก็คือ เป็นเรื่องธรรมดาที่มีอยู่บ้าง ส่วนชายที่ประกอบอาชีพอื่นส่วนใหญ่จะรู้สึกไม่สบายใจ เช่น

กัน รองลงมา รู้สึก เฉย ๆ ถือเป็น เรื่องธรรมดา และรู้สึก รำคาญ ส่วนที่ รู้สึก กลุ่มใจ มาก นั้น มีจำนวน น้อยที่สุด ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลที่ได้ ยืนยัน สมมติฐาน

- ทั้งนี้ อาจเป็นได้ว่า เวลาที่ บิดามารดา มี เรื่องไม่ เข้าใจ กัน หรือ ทะเลาะ กัน ย่อม มีผล ต่อ สภาพอารมณ์ และ จิตใจ ของ บุตร กลุ่ม โสเภณี ชาย ส่วนใหญ่ จะ รู้สึก ไม่สบายใจ และ กลุ่มใจ มาก แสดงให้เห็น ถึง สภาพภายใน ครอบครัว ก่อให้เกิด ความไม่พึงพอใจ ใน ความสุข ที่ควรจะมี ทำให้ กลุ่ม โสเภณี ชาย มีความรู้สึก ที่ไม่ สติกับ ครอบครัว ของ ตน การ ที่ ได้ เห็น บิดามารดา ทะเลาะ กัน ประกอบ กับ สภาพจิตใจ ที่อ่อนไหว ของ บุตร ย่อม เป็น สาเหตุ ที่ทำให้ เด็ก ไม่ เห็น ความสำคัญ ของ ชีวิต ครอบครัว และ อาจ ส่ง ผล ให้ บุตร คัด ลิ่น ใจ ใน การ มี พฤติกรรม เบี่ยงเบน จาก สังคม เช่น การ ติด ยา เสพ ติด การ เป็น รัก ร่วมเพศ รวมทั้ง การ ประกอบ อาชีพ โสเภณี ด้วย สำหรับ กลุ่ม ชาย ที่ ประกอบ อาชีพ อื่น จะมี ความรู้สึก ไม่สบายใจ เช่นกัน รองลงมา คือ เฉย ๆ ถือเป็น เรื่องธรรมดา แสดง ถึง ความ เข้าใจ ใน การ แก้ปัญหา ได้ ดี กว่า เพราะ เห็น ว่า การ ทะเลาะ กัน ของ บิดามารดา นั้น เป็น เรื่อง ธรรมดา ของ ชีวิต ครอบครัว ทั่วไป ไม่ใช่ เรื่องร้ายแรง อะไรนัก ผลการ วิจัย นี้ สอดคล้อง กับ งาน วิจัย ของ ผกา สัตยธรรม (2516) ซึ่ง ทำ การ ศึกษา เปรียบ เทียบ ความสัมพันธ์ ใน ครอบครัว ที่ ให้ การอบรม เลี้ยงดู ของ บุคคล ที่ เป็น รัก ร่วมเพศ กับ บุคคล ปกติ พบ ว่า กลุ่ม รัก ร่วมเพศ ส่วนใหญ่ จะ รู้สึก ไม่สบายใจ และ กลุ่มใจ มาก เวลา บิดามารดา มี เรื่อง ทะเลาะ กัน โดย ที่ กลุ่ม ปกติ จะ รู้สึก ไม่สบายใจ และ เฉย ๆ ถือเป็น เรื่อง ธรรมดา ซึ่ง ผล จาก ความรู้สึก กลุ่มใจ มาก ของ กลุ่ม รัก ร่วมเพศ นั้น มี ส่วน ผลัก ดัน ให้ กลุ่ม รัก ร่วมเพศ ไม่ เห็น ความสำคัญ ของ ครอบครัว ทำให้ มี แนวโน้ม จิตใจ ที่ จะ กระทำ คน ผิด ไป จาก ปกติ คือ มี พฤติกรรม รัก ร่วมเพศ เกิด ขึ้น

ใน ด้าน การ ปฏิบัติ ตัว ของ บิดามารดา ต่อ คน เวลา มี เรื่อง ผิดหวัง หรือ ทำ อะไร ผิดพลาด กลุ่ม โสเภณี ชาย ส่วนใหญ่ บิดามารดา จะ ดาม ถึง สาเหตุ และ ชี้นำ และ ปลอบใจ ให้ กำลังใจ ส่วน กลุ่ม ชาย ที่ ประกอบ อาชีพ อื่น ส่วนใหญ่ บิดามารดา จะ ปลอบใจ ให้ กำลังใจ และ ดาม ถึง สาเหตุ และ ชี้นำ เช่นกัน ทั้ง 2 กลุ่ม ไม่ มีความแตกต่างกัน ที่ ระดับ นัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ ไม่ ยืนยัน สมมติฐาน

ในด้านการแสดงออกเวลามีเรื่องขัดแย้งกับบิดามารดา กลุ่มโสเภณีชายส่วนใหญ่จะทำตัวเฉย ๆ รองลงมาคือการออกไปนอกบ้านและไปค้างบ้านเพื่อน ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่จะทำตัวเฉย ๆ เช่นเดียวกัน รองลงมาคือ การออกไปนอกบ้าน ส่วนการไปค้างบ้านเพื่อนนั้น กลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มโสเภณีชายอย่างเห็นได้ชัด ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน

- ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าการแสดงออกของกลุ่มโสเภณีชายโดยการไปค้างบ้านเพื่อนย่อมมีโอกาที่จะได้พบกับเพื่อนที่ประกอบอาชีพโสเภณีชาย แนะนำและชักชวนให้มาประกอบอาชีพโสเภณีชายได้มากเช่นกัน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ โคเฮน (Cohen, 1956 : 12) ที่ว่า การกระทำผิดของเด็กวัยรุ่นนั้น เป็นการตอบสนองต่อปัญหาของคน ซึ่งครอบครัวมีส่วนทำให้เด็กเกิดปัญหาได้เช่นกัน โดยเด็กเหล่านี้จะหาทางออกโดยการไปพบปะ เข้ากลุ่มกับเพื่อนฝูงข้างนอกบ้าน แล้วจะช่วยกันสร้างแบบแผนพฤติกรรมขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหายของตัวเอง ซึ่งพฤติกรรมต่าง ๆ จะเป็นไปในลักษณะที่ฝ่าฝืนระเบียบแบบแผน รวมทั้งบรรทัดฐานที่ติงามของสังคม ซึ่งรวมถึงการตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผกา สัตยธรรม (2516) พบว่าในการแสดงออกของกลุ่มรักร่วมเพศเวลามีเรื่องขัดแย้งกับบิดา ส่วนใหญ่จะออกไปนอกบ้านและหนีไปค้างบ้านเพื่อน ย่อมมีโอกาที่จะได้พบกับเพื่อนชายที่แนะนำและชักจูงให้มีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศได้

ในด้านความรักของบิดามารดาต่อคน เมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องในครอบครัว โสเภณีชายส่วนใหญ่มีความเห็นว่า บิดามารดารักเท่ากันทุกคน และรักตนเองมากที่สุด เช่นเดียวกับกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในด้านหัวข้อ เรื่องที่ขบคุ้ยกับบิดามารดามากที่สุด ทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่ขบคุ้ยเรื่องทั่วไปกับบิดามารดามากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องที่จำเป็นเท่านั้นถึงคุ้ย และเรื่องส่วนตัว ตามลำดับ ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

ในด้านความต้องการเวลาคุยหรือใกล้ชิดกับบิดามารดา กลุ่มโสด ญาติชายส่วนใหญ่อุบัติต้องการเวลาคุยมากกว่านี้ รองลงมาคือ รู้สึกเพียงพอแล้ว ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่อุบัติต้องการเวลาคุยกับบิดามารดามากกว่านี้ แต่มีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มโสด ญาติชาย และรองลงมาคือ รู้สึกว่าปัจจุบันนี้มีเวลาคุยเพียงพอแล้ว มีจำนวนมากกว่ากลุ่มโสด ญาติชายอย่างเห็นได้ชัด ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน

- ทั้งนี้ อาจเป็นไปได้ว่า กลุ่มโสด ญาติชายนั้นมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับบิดามารดา น้อยกว่ากลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น และเนื่องจากการประกอบอาชีพโสด ญาติชายนั้น ส่วนใหญ่โสด ญาติชายจะปิดบังครอบครัวทางบ้าน จากสาเหตุนี้ ย่อมส่งผลให้โสด ญาติชายห่างเหินกับครอบครัวมากยิ่งขึ้น จึงทำให้เกิดความรู้สึกต้องการเวลาคุยหรือใกล้ชิดกับบิดามารดามากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นที่คิดว่าเพียงพอแล้ว

ความสัมพันธ์กับพี่น้อง ในด้านความสัมพันธ์ เห็นออกเห็นใจกันกับพี่น้องนั้น กลุ่มโสด ญาติชายส่วนใหญ่อุบัติมีความสนิทสนมกับพี่น้องมาก รองลงมาคือ มากที่สุด ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่จะมีความสนิทสนมกับพี่น้องมาก รองลงมาคือ สนิทสนมมากที่สุด เช่นกัน แต่ทั้งนี้ กลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นไม่มีความสนิทสนมกับพี่น้องในระดับปานกลาง ทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

- จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า กลุ่มโสด ญาติชายมีความสนิทสนมกับพี่น้อง กระจายไปทุกระดับ ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีความสนิทสนมกับพี่น้องในระดับมากและน้อย โดยไม่มีความสนิทสนมในระดับปานกลางเลย จึงทำให้ 2 กลุ่ม แตกต่างกัน แต่ทั้งนี้ไม่น่าจะมีผลต่อการตัดสินใจประกอบหรือไม่ประกอบอาชีพโสด ญาติชายแต่อย่างไร ความแตกต่างนี้น่าจะเป็นเพียงความรู้สึกส่วนตัวของกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นที่มีต่อพี่น้องของตนเองมากกว่า

งาน เรื่องประเภทของงานที่ปกติมักช่วยกันทำกับพี่น้อง กลุ่มโสภณิชาลัยส่วนใหญ่
ตอบว่า งานช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพ รองลงมาคือ งานบ้าน และงานส่วนตัวของกันและกัน
ส่วนกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นส่วนใหญ่ตอบว่า งานบ้าน รองลงมาคือ งานช่วยบิดามารดา
ประกอบอาชีพ และงานส่วนตัวของกันและกัน ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัย
สำคัญ .05 ในด้านความถี่ในการทะเลาะกับพี่น้อง ทั้งกลุ่มโสภณิชาลัยและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพ
อื่น ส่วนใหญ่ทะเลาะกับพี่น้องในระดับ บางครั้ง รองลงมาคือ น้อยครั้งที่สุด และไม่ เคยเลย
ทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

ความสัมพันธ์กับครอบครัวโดยรวม ในด้านความคิดเห็น เกี่ยวกับสภาพครอบครัว
โดยรวมนั้น กลุ่มโสภณิชาลัยส่วนใหญ่มีความ เห็นว่า ครอบครัวของตนมีแต่ความ เรียบง่ายธรรมดา
รองลงมาคือ ความวุ่นวายสับสน และความรำเริงแจ่มใส ส่วนชายที่ประกอบอาชีพอื่น ส่วนใหญ่มี
ความเห็น ว่า ครอบครัวของตนมีแต่ความ เรียบง่ายธรรมดา และรำเริงแจ่มใสในจำนวนที่มากกว่า
กลุ่มโสภณิชาลัย ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลที่ได้ยืนยัน
สมมติฐาน

- ทั้งนี้ อาจเป็นได้ว่าครอบครัวของชายที่ประกอบอาชีพอื่นนั้น มีความใกล้ชิดและ
มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมากกว่ากลุ่มโสภณิชาลัย จากความรู้สึกที่ว่าครอบครัวของกลุ่มชายที่ประกอบ
อาชีพอื่นมีความรำเริงแจ่มใส ย่อมแสดงให้เห็นถึงความอบอุ่น ความใกล้ชิด รวมทั้งความรักความ
เข้าใจที่มีให้กันระหว่างบุคคลในครอบครัว ซึ่งส่งผลให้เด็กเกิดความมั่นใจในตนเอง กล้าที่จะ
เผชิญกับอุปสรรคในชีวิตอย่าง เข้มแข็ง ไม่คิดที่จะกระทำผิดบรรทัดฐานของสังคม อันจะนำมาซึ่ง
ความ เสื่อม เสียชื่อเสียง หรือการไม่ เป็นที่ยอมรับของครอบครัว สิ่งเหล่านี้แตกต่างจากกลุ่มโสภณิ
ชาลัยที่ส่วนใหญ่คิดว่าครอบครัวของตนมีแต่ความ เรียบง่ายธรรมดา ความใกล้ชิดและความรักที่
ได้รับจากบุคคลในครอบครัว ย่อมมีน้อยกว่ากลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ซึ่งความรู้สึกบางครั้งอาจ
ห่างเหินกับครอบครัวมาก ดังนั้นการตัดสินใจที่จะทำผิดบรรทัดฐานของสังคมย่อม เป็นไปได้ง่ายกว่า
กลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น เนื่องจากไม่มีความห่วงใยหรือผูกพันกับครอบครัว เท่าที่ควร

กล่าวโดยสรุปแล้ว ในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัวนั้น สามารถสรุปผลได้ ดังนี้คือ ความสัมพันธ์กับบิดามารคานั้น กลุ่มโสด เภมีชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีความแตกต่างกันในด้านความรู้สึกเวลาที่บิดามารคามี เรื่องไม่เข้าใจกัน หรือทะเลาะกัน การแสดงออกเวลามีเรื่องขัดแย้งกับบิดามารดา และความต้องการเวลาคุยหรือใกล้ชิดกับบิดามารดา ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลที่ได้ทั้งหมดยืนยันสมมติฐาน

ส่วนความรู้สึกที่มีต่อชีวิตครอบครัวของบิดามารดา การใช้เวลาว่างอยู่กับลูกๆ ของบิดามารดา ความถี่ในการมีเรื่องกระทบกระทั่งหรือมีความเห็นไม่ตรงกันของบิดามารดา การปฏิบัติตัวของบิดามารดาต่อตน เวลาที่มีเรื่องผิดหวังหรือทำอะไรผิดพลาด ในด้านความรักของบิดามารดาที่มีต่อตน เมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องในครอบครัว และในด้านหัวข้อ เรื่องที่ชอบคุยกับบิดามารดามากที่สุด กลุ่มโสด เภมีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ไม่มีความแตกต่างในตัวแปรดังกล่าว ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ทั้งหมดไม่ยืนยันสมมติฐาน

ความสัมพันธ์กับพี่น้อง กลุ่มโสด เภมีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ในด้านความสนิทสนม เห็นอกเห็นใจกันกับพี่น้อง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน สำหรับ เรื่องประเภทของงานที่มักช่วยกันทำกับพี่น้อง และความถี่ในการทะเลาะกับพี่น้องนั้น ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

ความสัมพันธ์กับครอบครัวโดยรวม กลุ่มโสด เภมีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ในด้านความคิดเห็นต่อสภาพครอบครัวโดยรวม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลที่ได้ยืนยันสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 3 โสเภณีชายและชายที่ประกอบอาชีพอื่น มีความแตกต่างกันใน
ด้านรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว

ผลการพิสูจน์สมมติฐานข้อนี้ ใช้สถิติแบบ T-TEST ทดสอบความแตกต่างระหว่าง
กลุ่มโสเภณีชาย และกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นในด้านลักษณะรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบ
เน้นสังคม และแบบเน้นเหตุผล ตามแนวคิดของ แมคลาวด์ และแซฟท์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่ม
โสเภณีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ไม่มีความแตกต่างกันในด้านรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว
ทั้งแบบเน้นสังคม และแบบเน้นเหตุผล กล่าวคือ ลักษณะรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของทั้ง
2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีภูมิลำเนาเดิมกระจุกกระจายอยู่ตาม
ภาคต่าง ๆ ของประเทศในอัตราส่วนที่ไม่แตกต่างกันนัก จึงทำให้รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว
ของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน (ดูตารางที่ 34 ประกอบในภาคผนวก)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสาร
ในครอบครัวแบบเน้นสังคม และแบบเน้นเหตุผล ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติแบบ
PEARSON PRODUCT MOMENT COEFFICIENT CORRELATION ทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ระหว่างรูปแบบการสื่อสารทั้ง 2 รูปแบบ ปรากฏผลได้ค่า $r = .338$ และค่า $P = .000$
แสดงว่ารูปแบบการสื่อสารในครอบครัวทั้ง 2 รูปแบบมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .001 ทั้งนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า ครอบครัวของกลุ่มโสเภณีชายและกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพ
อื่น มีรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเน้นสังคม และแบบเน้นเหตุผล อยู่ร่วมกันทั้ง 2 รูปแบบ
ซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกได้อย่างเด็ดขาดว่าในแต่ละครอบครัว จะมีรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว
รูปแบบใดเพียงรูปแบบเดียว ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทธนี เขยจรรยา และ
ประทุม ฤกษ์กลาง (2531) ซึ่งพบว่า รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของเยาวชนในกรุงเทพ
มหานคร มีรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเน้นสังคม และแบบเน้นเหตุผลมีจำนวนไม่แตก
ต่างกันคือ ไม่สามารถแบ่งแยกออก เป็นชนิดใดชนิดหนึ่งอย่างชัดเจนได้

สมมติฐานข้อที่ 4 รูปแบบการสื่อสารในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชีพโสเภณีชาย

ผลจากการพิสูจน์สมมติฐานข้อนี้ ใช้สถิติแบบ POINT BISERIAL CORRELATION COEFFICIENT ในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเน้นสังคม และแบบเน้นเหตุผล กับการประกอบอาชีพโสเภณีชาย โดยการคำนวณจากสูตรและนำค่าที่ได้ไปคำนวณหาค่า t เพื่อทดสอบนัยสำคัญกับตาราง t ผลจากการวิจัยพบว่า ทั้งรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเน้นสังคม และแบบเน้นเหตุผล ไม่มีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชีพโสเภณีชาย ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลที่ได้ไม่ยืนยันสมมติฐาน

ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่ารูปแบบการสื่อสารในครอบครัวของกลุ่มโสเภณีชาย และกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น ไม่มีความแตกต่างกันดังผลการวิจัยในสมมติฐานข้อที่ 3 ดังนั้นรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว จึงไม่มีความสัมพันธ์กับการมาประกอบอาชีพโสเภณีชาย กล่าวคือ อาจมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อการมาประกอบอาชีพโสเภณีชายมากกว่า เช่น ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจของครอบครัว ปัญหาการว่างงาน หรือความพอใจในรูปแบบของอาชีพโสเภณี รวมถึงปัจจัยส่วนบุคคล เป็นต้น

3. การวิเคราะห์พฤติกรรมการสื่อสารของโสเภณีชาย

จากการศึกษาถึงพฤติกรรมการสื่อสารของโสเภณีชาย ผลการวิจัยปรากฏว่าโสเภณีชายส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับข่าวสาร ที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพโสเภณีชายในสถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ก่อนหน้าที่จะมาประกอบอาชีพโสเภณี จากสื่อวิทยุ โทรทัศน์ นิตยสารทั่วไป คนรู้จักทั่วไป ภาพยนตร์หรือวิดีโอ รวมทั้งนิตยสารเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ทั้งนี้จากสื่อทั้งหมดมีเพียง 2 สื่อที่โสเภณีชายเคยได้รับข่าวสาร เกี่ยวกับการทำงานของโสเภณีชายในสถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ในระดับบ่อยพอสมควร คือจากสื่อหนังสือพิมพ์ และสื่อเพื่อน

นอกจากนี้สื่อทั้งหมดไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีชาย โดยส่วนใหญ่กลุ่มโสเภณีชายให้เหตุผลว่า การมาประกอบอาชีพโสเภณีชายนั้น เป็นการตัดสินใจด้วยตนเองทั้งสิ้น สื่อต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นเพียงแหล่งข้อมูลที่ทำให้ตนได้รับรู้ถึงการมีอาชีพโสเภณีชายในสังคมกรุงเทพฯ ปัจจุบันเท่านั้น

4. การวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของโสเภณีชาย

จากการสัมภาษณ์กลุ่มโสเภณีชาย ถึงข้อมูลลักษณะเฉพาะในการประกอบอาชีพโสเภณีชายนี้ สรุปได้ว่า โสเภณีชายส่วนใหญ่ก่อนที่จะตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีนั้น เป็นนักเรียนหรือนักศึกษามากที่สุด โดยอายุเฉลี่ยที่เริ่มประกอบอาชีพนี้ครั้งแรกคือ 19 ปี ที่พบอายุที่เริ่มประกอบอาชีพโสเภณีครั้งแรกต่ำสุดคือ 14 ปี และสูงสุดคือ 26 ปี ส่วนระยะเวลาในการประกอบอาชีพโสเภณีตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน โสเภณีชายส่วนใหญ่เริ่มประกอบอาชีพนี้ได้ครบ 1 เดือน บุคคลที่รับอาสาจัดการหรือชักนำมาประกอบอาชีพโสเภณีชาย ส่วนใหญ่คือ เพื่อน รองลงมาคือการมาสมัครด้วยตนเอง ส่วนรูปแบบการประกอบอาชีพโสเภณีนั้นส่วนใหญ่เป็นความสมัครใจของตนเอง โดยปิดบังครอบครัว รองลงมาคือ เป็นความสมัครใจของตนเองโดยทางครอบครัวรู้เห็นและสนับสนุน ส่วนการหนีออกจากบ้านมีจำนวนน้อยที่สุด

ส่วนสาเหตุของการมาประกอบอาชีพนี้ เนื่องจากความต้องการเงินเพื่อสนองความต้องการของตนเองเป็นส่วนมาก รองลงมาคือ เนื่องจากความต้องการเงินเพื่อส่งเสียครอบครัว เนื่องจากการว่างงาน ต้องการหาประสบการณ์ชีวิต ใจรักในงาน และเนื่องจากปัญหาครอบครัว ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุด โสเภณีชายส่วนใหญ่เริ่มทำงานในสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศในปัจจุบันที่ตนเองทำอยู่เป็นแห่งแรก กล่าวคือ ส่วนใหญ่ยังไม่เคยทำงานประเภทนี้ที่สถานบริการใดมาก่อน รองลงมาคือ เคยทำงานประเภทนี้ในสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศมาแล้ว 1 แห่ง

ในการป้องกันกามโรคนั้น โสเภณีชายส่วนใหญ่มีบัตรรับรองการตรวจโรคจากคลินิกสุขภาพชาย โดยไปรับการตรวจเดือนละครั้ง โสเภณีชายส่วนใหญ่จะมีวิธีป้องกันกามโรคขณะทำงาน (ขณะมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า) โดยวิธีที่นิยมมากที่สุดคือ การใช้ถุงยางอนามัย สำหรับการรักษาโรคทั่วไป โสเภณีชายส่วนใหญ่มักได้รับการรักษาจากแพทย์ตามคลินิก รองลงมาคือการซื้อยามารับประทานเอง

ส่วนการเสพติดและการเล่นการพนันนอกเวลาทำงาน พบว่า โสเภณีชายส่วนใหญ่สูบบุหรี่เป็นประจำทุกวัน แต่ดื่มเหล้าได้เป็นครั้งคราวเท่านั้น ส่วนการเสพติดสิ่งเสพติดให้โทษร้ายแรง มีจำนวนน้อยมาก ส่วนประเภทของสิ่งเสพติดให้โทษร้ายแรงนั้น พบว่า โสเภณีชายเสพติดกัญชามากที่สุดในเรื่องการพนันนั้น ส่วนใหญ่โสเภณีชายจะเล่นเป็นครั้งคราว ส่วนประเภทของการพนันที่นิยมเล่นกันมากที่สุดคือ สลากกินแบ่ง และไพ่

จากจำนวนโสเภณีชายทั้งหมด 100 คน มีโสเภณีชาย 17 คน ที่เปิดเผยตนเองว่าเป็นรักร่วมเพศ และจากการสอบถามถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของการประกอบอาชีพโสเภณีชายกับการเป็นรักร่วมเพศ โสเภณีชายส่วนใหญ่คิดว่าการประกอบอาชีพโสเภณีชายมีผลทำให้เป็นรักร่วมเพศ มีจำนวนใกล้เคียงกันกับที่คิดว่าไม่มีผล ส่วนเหตุผลที่สนับสนุนความคิดเห็นว่าการประกอบอาชีพโสเภณีชายนั้น มีผลทำให้เป็นรักร่วมเพศ คือ สภาพแวดล้อมเอื้ออำนวย และความพอใจในรูปแบบการทำงาน ส่วนเหตุผลคัดค้านความคิดเห็นที่ว่า อาชีพโสเภณีชายมีผลทำให้เป็นรักร่วมเพศนั้น คือ ตนเองไม่มีจิตใจโน้มเอียงเพราะชอบผู้หญิงมากกว่า และการเป็นรักร่วมเพศต้องเป็นหรือพัฒนามาตั้งแต่กำเนิด

จากการสัมภาษณ์ถึงความรู้สึกต่อการประกอบอาชีพโสเภณีชาย ส่วนใหญ่มีความรู้สึกพอใจและไม่พอใจกับอาชีพโสเภณีชายในจำนวนใกล้เคียงกัน เหตุผลของความรู้สึกพอใจสามารถสรุปได้ คือ เนื่องจากรายได้ดี มีใจรักในงาน ชอบรูปแบบในการทำงาน ทำให้ทุกอย่างในชีวิตดีขึ้น และถือว่าเป็นงานสุจริต ส่วนเหตุผลของความไม่พอใจคือ เป็นงานที่น่าอับอาย

สังคมไม่ยอมรับ ผิดและขัดต่อความรู้สึกของคน ไม่ได้เงินตามที่ตนต้องการ เป็นงานที่ไม่มั่นคงและ
ยึดอยู่กับสภาพในการทำงาน

และจากการสอบถามถึงระยะเวลาที่คิดว่าจะประกอบอาชีพนี้ต่อไป ก่อนจะตัดสินใจเล็ก โส เกษีชายส่วนใหญ่ตอบว่าไม่แน่นอน ทั่วไปเรื่อย ๆ รองลงมาคือคิดว่าจะประกอบอาชีพ
นี้จนกว่าจะเก็บเงินได้สักจำนวนหนึ่งเท่าที่ตนต้องการ หรือจนกว่าจะหางานอื่นที่รายได้ดีกว่านี้
และที่ตอบว่าจะประกอบอาชีพโส เกษีนี้จนกว่าร่างกายของตนเองจะหมดสภาพ มีจำนวนน้อยที่สุด

- อภิปรายผลลักษณะ เฉพาะของโส เกษีชาย

จากผลการวิจัย พบว่า โส เกษีชายส่วนใหญ่ก่อนหน้าที่จะตัดสินใจมาประกอบ
อาชีพโส เกษีนั้น เป็นนักเรียนหรือนักศึกษาจำนวนมากที่สุด ทั้งนี้สามารถอธิบายได้โดยอาศัยแนว
ความคิดของการเข้าสู่ตลาดแรงงานของเด็กวัยรุ่น กล่าวคือ เด็กวัยรุ่นที่มุ่งเข้ามาหางานทำใน
กรุงเทพฯ นั้น เป็นสาเหตุเนื่องมาจาก (จุลสารสภาวะแวดล้อม, 2528 : 22-23)

1. ฐานะครอบครัวทางบ้านยากจน ไม่สามารถสนับสนุนให้เด็กศึกษาต่อใน
ระดับสูงขึ้นไป จึงทำให้เด็กต้องเข้ามาเผชิญชีวิตในกรุงเทพฯ ด้วยการหางานทำ
2. ทศนคติของผู้ปกครองของเด็กในชนบท ยังมีค่านิยมที่ไม่เห็นคุณค่าของ
การให้เด็กได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงกว่าการศึกษาภาคบังคับ เพราะเห็นว่าเป็นการสิ้นเปลือง ควร
ให้เด็กหางานดีกว่า
3. ระบบการศึกษา ยังไม่มีมาตรการที่ได้ผลแน่นอนกล่าวคือ มีเด็กและ
วัยรุ่นบางส่วนที่ชอบหลบเลี่ยงที่จะเรียนต่อ และบางครั้งเนื่องจากเด็กบางคน เกิดจรรยาบรรณในการ
ศึกษา จึงออกสู่ตลาดแรงงาน โดยเห็นว่าการทำงานสนุกกว่าการเล่าเรียนหนังสือ และยังมี
รายได้ เป็นของตนเอง
4. ผลตอบแทนแรงงานทางภาคเกษตรกรรมมีแนวโน้มลดลง ในขณะที่ผล
ตอบแทนทางด้านอุตสาหกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้น

จากสาเหตุดังกล่าว ผลักดันให้เด็กวัยรุ่นชายชนบทมุ่งเข้าสู่กรุงเทพฯ เพื่อหางานทำที่คิดว่ารายได้ดี จากสภาพความเป็นอยู่เดิม เมื่อเข้าสู่สังคมกรุงเทพฯ ทำให้เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ปรับตัวไม่ทัน และข้อสำคัญส่วนใหญ่ยังมีระดับการศึกษาเฉลี่ยต่ำ ขาดฝีมือและประสบการณ์ในการทำงานอื่นมาก่อน จึงทำให้บางส่วนต้องผิดหวัง และหันมาตัดสินใจประกอบอาชีพโสเภณีเพื่อความอยู่รอดของชีวิต

นอกจากนี้ โสเภณีชายในปัจจุบันยังสามารถแบ่งแยกออกได้เป็นหลายประเภท กล่าวคือ โสเภณีชายบางคนยึดการค้าประเวณีเป็นอาชีพ บางคนทำเป็นเพียงงานอดิเรกเฉพาะบางคืนหรือวันหยุด โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนนักศึกษา มักจะอาศัยอาชีพโสเภณีชายเป็นการหารายได้พิเศษกับมากในช่วงปิดเทอม (นิตินันท์, 2530 : 16)

จากผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ คราฟท์ (Craft, 1966 quoted in Coleman & Broen 1974 : 483) พบว่า ชายที่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับกลุ่มรักร่วมเพศเพื่อเงินจ้างรางวัล ชายเหล่านี้มีจำนวนไม่น้อยที่เป็นนักศึกษา นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ ปาน บุนนาค ที่ถ่ายทอดลงในบทความ "สัมผัสบาร์เกย์" ในนิตยสารมิตเวย์ โดยถ่ายทอดความนั้น เป็นการเชิญชวนกลุ่มรักร่วมเพศในการเที่ยวบาร์เกย์ว่า ถ้าจะเที่ยวให้สนุกต้องเป็นช่วงเวลาที่ยังเรียนส่วนใหญ่ปิดเทอม เนื่องจากช่วงนี้ จะมีเด็กนักเรียนและนักศึกษามาประกอบอาชีพโสเภณีชายกันมาก เพื่อหารายได้สำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษา เช่น ค่าหน่วยกิต ในช่วงเปิดเทอม เป็นต้น (ปาน บุนนาค, มิตเวย์ 9, ปีที่ 1 : 98)

ในด้านบุคคลที่อาสา จัดการ หรือชักนำให้มาประกอบอาชีพโสเภณีชายนั้น จะเห็นได้ว่าเพื่อนเข้ามามีบทบาทมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นได้ว่า จากความผิดหวังในการเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ ของวัยรุ่นชายชนบท หรือการต้องการหารายได้พิเศษเพื่อสนองความต้องการบางอย่างของวัยรุ่นชายในกรุงเทพฯ เอง เมื่อพบปะเพื่อนฝูงที่เคยหรือกำลังประกอบอาชีพโสเภณีชายอยู่ ชักชวนและแนะนำให้มาประกอบอาชีพโสเภณีชายเนื่องจากรายได้ดี และสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองและครอบครัวได้ โดยดูตัวอย่างจากเพื่อนที่ประกอบอาชีพโสเภณีชายอยู่

ซึ่งส่วนใหญ่จะมีรายได้ดี สามารถหาเลี้ยงตนเองได้ จึงทำให้วัยรุ่นชายเหล่านั้นมีโอกาสตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีตามเพื่อนได้มากเช่นกัน ซึ่งการชักชวน แนะนำหรืออาสา จัดการให้มาประกอบอาชีพโสเภณีชาย นั้นได้ว่าเป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคล (Inter-personal Communication) หรือการสื่อสารแบบตัวต่อตัว (Face-To-Face Communication) นั้นเอง ผลการวิจัยสอดคล้องกับการศึกษาของ แคทซ์ และลาซาเฟลด์ (Katz and Lazarsfeld, 1955) พบว่า รูปแบบการสื่อสารระหว่างบุคคล มีผลต่อการทำให้ผู้รับสาร (ซึ่งหมายถึงโสเภณีชาย) ยอมรับที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ยอมรับที่จะร่วมมือปฏิบัติมากที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ใจสคราญ หิรัญพฤษ (รายงานการวิจัย : 148) พบว่า แหล่งข่าวสารที่ได้รับจากการสื่อสารในระดับบุคคลนี้ เป็นการสื่อสารสองทาง ย่อมส่งผลอย่างจับปล้นในอันที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทั้งในทางทัศนคติและพฤติกรรมของผู้รับสาร ประสิทธิภาพในเชิงปฏิบัติตามคำแนะนำย่อมขึ้นอยู่กับความน่าเชื่อถือได้จากแหล่งข่าวสาร ซึ่งในที่นี้คือ ตัวอย่างจากการประกอบอาชีพโสเภณีชายของเพื่อนที่นำมาซึ่งรายได้ที่น่าพอใจ สามารถรับผิดชอบตนเองและครอบครัวได้ อย่างไรก็ตามการประกอบอาชีพโสเภณีชายนั้น เป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่าเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ นำมาซึ่งความอับอาย เสื่อมเสียชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล ดังนั้นโสเภณีชายจึงมักจะรวมกลุ่มกับเพื่อนที่ประกอบอาชีพเดียวกัน เพราะต่างเข้าใจกันและมีเหตุผล เช่นเดียวกัน คือการประกอบอาชีพโสเภณีโดยปิดบังครอบครัวที่บ้าน ดังนั้นบุคคลที่อาสาและจัดการให้มาประกอบอาชีพโสเภณีที่เป็นญาติ หรือคนรู้จักทั่วไป จึงไม่ค่อยมีบทบาทมากนัก

ในด้านรูปแบบการมาประกอบอาชีพโสเภณีชายส่วนใหญ่เป็นความสมัครใจของตนเอง โดยปิดบังครอบครัวที่บ้าน แต่ก็มีส่วนที่ตนเองสมัครใจโดยครอบครัวทางบ้านรู้เห็น และสนับสนุน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ประพจน์ ศรีเทศ (เอกสาร : 1-2) ทำการศึกษาถึงการค้าประเวณีของผู้หญิงชาวเหนือ พบว่า สาเหตุที่สำคัญสาเหตุหนึ่งในการมาประกอบอาชีพโสเภณี ของหญิงชาวเหนือ คือสาเหตุจากปัญหาค่านิยมของบิดามารดา ซึ่งในปัจจุบัน บิดามารดาชาวชนบท มักจะยินยอมให้ลูกสาวของตนมาค้าประเวณีในกรุงเทพฯ ทั้งนี้เนื่องจากมีกรณีตัวอย่างจากหญิงสาวที่ค้าประเวณีแล้วประสบความสำเร็จ ทำให้วิถีความเป็นอยู่ของคนในครอบครัวดีขึ้น มีที่นาและที่ดิน เป็นของตนเอง มีเครื่องอำนวยความสะดวกในบ้านพร้อม จึงทำาให้

เกิดการเอาอย่างยินยอมให้ลูกสาวของตนเองมาประกอบอาชีพโสเภณี นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์โสเภณีชาย พบว่า โสเภณีชายชาวชนบทบางคนประกอบอาชีพโสเภณีแล้ว สามารถเก็บเงินส่งเสียครอบครัวในจำนวนมาก เมื่อบิดามารดาเห็นว่าตนเองมาประกอบอาชีพนี้ซึ่งทำรายได้ดี ก็มักจะฝากฝังให้พาน้องชายหรือพี่ชายของโสเภณีคนนั้น ๆ มาค้าประเวณีด้วยกันในกรุงเทพฯ นอกจากนี้สาเหตุดังกล่าว การมาประกอบอาชีพโสเภณีชาย โดยครอบครัวทางบ้านรู้เห็นและสนับสนุน ทั้งนี้เป็นเพราะครอบครัวของโสเภณีชายนั้น บิดาผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวเสียชีวิตแล้ว หรือหย่าร้างกับมารดาและมารดาไม่สามารถประกอบอาชีพอื่นได้ เนื่องจากพิการ บ่วย หรือแก่ชรามาก โสเภณีชายคนนั้น ๆ ซึ่งเป็นบุตรคนโต จึงจำต้องรับภาระหน้าที่ในการรับผิดชอบต่อครอบครัว โดยการส่งเสียน้อง ๆ ที่ยังเล็กอยู่ในด้านการศึกษา และเลี้ยงดูมารดา รวมถึงค่าใช้จ่ายภายในบ้านทั้งหมด เป็นต้น

ในด้านสาเหตุของการประกอบอาชีพโสเภณีชายนั้น พบว่า ตัวแปรปัญหาครอบครัว (เช่น พ่อแม่หย่าร้าง, ตนเองไม่เป็นที่ยอมรับของคนในครอบครัว, สภาพครอบครัวที่ไม่มั่นคง) มิได้ เป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีชาย จากผลการวิจัยพบว่า โสเภณีชายที่ทำให้สาเหตุของการมาประกอบอาชีพโสเภณีของตน เป็นเพราะ เนื่องจากมีปัญหาในครอบครัวมีจำนวนน้อยที่สุด รวมถึงรูปแบบการมาประกอบอาชีพ โสเภณีชายที่ตอบว่า ตนเองหนีออกจากบ้านมา มีจำนวนน้อยที่สุดเช่นกัน ดังนั้น การตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีชายนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคลมากกว่า กล่าวคือ การต้องการเงินเพื่อสนองความต้องการของตนเองด้วย เหตุผลที่แตกต่างกันออกไป

ผลการวิจัยในด้านการป้องกันกามโรค และการรักษาโรคทั่วไปของกลุ่มโสเภณีจัดอยู่ในระดับที่ดีพอสมควร กล่าวคือ โสเภณีชายส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการป้องกันกามโรคขณะทำงาน รวมทั้งระวังรักษาสุขภาพของตัว เองอย่างถูกต้องเหมาะสม

ในเรื่องของการเสพติดสิ่งเสพติดให้โทษร้ายแรงนั้น ผลการวิจัยพบว่า มีโสเภณีชายบางส่วนเสพติดสิ่งเสพติดให้โทษร้ายแรง โดยเฉพาะประเภทกัญชา เป็นที่นิยมมากที่สุด ทั้งนี้อาจ

เป็นได้ว่า การประกอบอาชีพโสเภณีชายนั้น ถึงแม้จะเป็นอาชีพที่ไม่ลำบากยากเย็นนัก แต่ก็นับเป็นหนทางที่นำชีวิตไปสู่ปัญหาต่าง ๆ ที่สำคัญ ๆ ก็คือ การติดยาเสพติด เนื่องจากการที่จะสามารถสนองความต้องการทางเพศของลูกค้าอยู่เป็นประจำทุกวัน ซึ่งบางคืนจะต้องมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าถึง 3-4 ครั้ง ทำให้โสเภณีชายบางส่วนต้องอาศัยกัญชา และยาเสพติดอื่น ๆ เพื่อเป็นการช่วยกระตุ้นอารมณ์ในด้านนี้ (นิตินันท์, 2530 : 18)

ในด้านอิทธิพลของการประกอบอาชีพโสเภณีชายกับการเป็นรักร่วมเพศนั้น จากการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์จะถามนำด้วยคำถามว่า "ท่านคิดว่างานที่ท่านทำอยู่ปัจจุบันนี้ มีโอกาสที่จะทำให้ท่านเป็นรักร่วมเพศหรือไม่" ซึ่งโสเภณีชายส่วนใหญ่จะตอบว่า "มีส่วน" และ "ไม่มีส่วน" ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน หลังจากนั้นผู้สัมภาษณ์จะเลือกเฉพาะกลุ่มโสเภณีชายที่ตอบว่าการประกอบอาชีพโสเภณีชายไม่มีส่วนในการที่จะทำให้ตนเองเป็นรักร่วมเพศ โดยผู้สัมภาษณ์จะถามคำถามต่อว่า "ถ้ายกเว้นตัวท่าน ท่านคิดว่างานที่ท่านทำอยู่ปัจจุบันนี้ มีโอกาสทำให้เพื่อน ๆ หรือบุคคลอื่นที่ทำงานนี้ เป็นรักร่วมเพศหรือไม่" กลุ่มโสเภณีชายเหล่านี้จะตอบว่า "มีส่วน" ทุกคน จากเหตุผลดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่า การที่กลุ่มโสเภณีชายเหล่านี้คัดค้านถึงอิทธิพลของการประกอบอาชีพโสเภณีชาย กับการที่ทำให้ตนเองเป็นรักร่วมเพศนั้น เป็นเพียงคำตอบที่โสเภณีชายพยายามปกป้อง (หรือปิดบัง) ตนเองจากการเป็นรักร่วมเพศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในสังคมปัจจุบัน คนรักร่วมเพศยังไม่เป็นที่ยอมรับ นอกจากนี้คนรักร่วมเพศมักได้รับการดูถูกเหยียดหยาม และถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างเสีย ๆ หาย ๆ ดังนั้น โสเภณีชายในกลุ่มนี้บางส่วนจึงพยายามปฏิเสธที่จะยอมรับถึงอิทธิพลดังกล่าว โดยเหตุผลหนึ่งที่ยกมาสนับสนุนการปฏิเสธของตนคือ ตนเองไม่มีจิตใจโน้มเอียงเพราะชอบผู้หญิง และใช้บริการจากโสเภณีหญิงเป็นประจำ

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถอธิบายได้จากแนวความคิดเกี่ยวกับรักร่วมเพศ กล่าวคือ รักร่วมเพศ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 แบบ คือรักร่วมเพศแท้ (HOMOSEXUAL) ซึ่งหมายถึงพวกที่มีการปฏิบัติทางเพศหรือมีเพศสัมพันธ์ เฉพาะกับเพศเดียวกัน และรักสองเพศ (BISEXUAL) ซึ่งหมายถึงพวกที่มีเพศสัมพันธ์ทั้งกับเพศเดียวกัน และกับเพศตรงข้าม ซึ่งบางส่วนจะแสดงออกในรูปแบบของรักร่วมเพศชนิดแฝง (Latent Homosexual) กล่าวคือ จะมีความรู้สึกรักร่วมเพศแฝงอยู่

ในจิตไร้สำนึก ส่วนในจิตใต้สำนึกหรือในชีวิตประจำวัน เขาจะรู้สึกว่ามีอายุ ขณะเดียวกันก็จะถูกแรงกระตุ้นจากส่วนลึกรบกวนตลอดเวลาเพื่อหลบปมด้อยในใจ และเพื่อให้สังคมยอมรับ บุคคลเหล่านี้มักจะเที่ยวล่าสตรี เพื่อให้เห็นว่าตนเองเป็นชายสมชายที่แท้จริง (เอนก อารีพรศ และ สุวิทนา อารีพรศ, 2525 : 215) ซึ่งโสภณีชายที่กล่าวถึงอาจจะมีความเป็นรักร่วมเพศอยู่ในตัวเองในรูปแบบดังกล่าวได้

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวความคิดในบทความทางเพศเรื่อง "เพศที่ 4" โดยเช็กฉวาล โคยวรากร บราวน์ (2528 : 43) ตีพิมพ์ในนิตยสารน็อน กล่าวถึง การเป็นคนรักสองเพศ (BISEXUAL) นั้น สาเหตุหนึ่งเกิดจากความกดดันทางเศรษฐกิจ กล่าวคือในปัจจุบันชายหนุ่มมักจะยอมค้าประเวณีให้กับเพศชายด้วยกัน เพื่อจะนำมาซึ่งรายได้ในการเลี้ยงดูตัวเอง โดยเฉพาะนักเรียนและนักศึกษาหนุ่ม ๆ มักนิยมที่จะประกอบอาชีพโสภณีชายเป็นงานอดิเรก เพื่อหาเงินส่งเสียตนเองในเรื่องการศึกษา หลังจากจบการศึกษา บางส่วนก็จะออกจากวงการนี้ไปมีเพศสัมพันธ์กับเพศหญิง แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่ยังพอใจกับการประกอบอาชีพที่สามารถหารายได้ดี และเป็นงานสบาย เช่น การค้าประเวณีกับเพศชายด้วยกันนี้ต่อไป ซึ่งสถานบริการเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศแห่งหนึ่งมีโสภณีชายจำนวนมากกว่าร้อยละ 70.0 ที่มีภรรยาแล้ว แต่ก็ยังประกอบอาชีพโสภณีชายเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว ซึ่งตนเองก็สามารถหาความสุขจากการมีเพศสัมพันธ์กับทั้ง 2 เพศได้เช่นกัน

จากผลการวิจัยในด้านระยะเวลาที่คิดจะประกอบอาชีพโสภณีต่อไป ก่อนที่จะตัดสินใจ เลิก โสภณีชายส่วนใหญ่คิดว่า จะประกอบอาชีพนี้ไปเรื่อย ๆ ไม่แน่นอน และยังไม่คิดจะตัดสินใจ เลิก ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า โสภณีชายส่วนใหญ่ยังไม่จุมุ่งหมายในชีวิต การตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสภณีนั้น นับเป็นการตัดสินใจที่ไม่คำนึงหรือให้ความสำคัญกับบรรทัดฐานที่ติงามของสังคม ไม่กลัวที่จะถูกตำหนิหรือได้รับการดูถูกจากคนในสังคม เพียงเพื่อความอยู่รอดของชีวิตตน และเมื่อประกอบอาชีพนี้แล้วทำให้รายได้ของคนมีมากขึ้น จึงทำให้โสภณีชายส่วนใหญ่ยังไม่แน่ใจว่าจะเลิกเมื่อไหร่ กล่าวคือ ตนเองได้ตัดสินใจที่จะประกอบอาชีพโสภณีชาย แล้วถ้าตัดสินใจเลิกก็คงเกิดความรู้สึกเสียขายรายได้ที่ดี และคงไม่รู้ที่จะไปประกอบอาชีพอะไร ซึ่งโสภณีชายเหล่านี้ไม่

สามารถที่จะขอคำแนะนำจากพี่น้องหรือบิดามารดาได้ เนื่องจากการมาประกอบอาชีพโสเภณีชายนี้ ส่วนใหญ่จะบิดบังครอบครัวทางบ้านของตนเอง จึงส่งผลให้โสเภณีชายเหล่านี้ยังไม่ตัดสินใจที่จะ เลิกประกอบอาชีพโสเภณี คงทำต่อไปเรื่อย ๆ ไม่แน่นอน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษา ของเอสเซตติน (Essetyn, 1968 quoted in Coleman & Broen, 1974 : 483) พบว่า ชายที่ยอมมีเพศสัมพันธ์กับกลุ่มรักร่วมเพศ เพื่อเงินจ้างนั้น ส่วนใหญ่ชีวิตจะขาดจุดหมายและขาด การแนะนำอย่างจริงจังให้รู้จัก เจริญกับวงงานอาชีพ และการดำรงชีวิตอย่าง เป็นผู้ใหญ่อ

บทสรุปและข้อเสนอแนะทั่วไป

เมื่อพิจารณาอีกแง่มุมหนึ่ง โสเภณี เป็น เพียงอาชีพซึ่งเป็นทางออกของบุคคลบางกลุ่ม ที่ อาจจะประสบปัญหาทางด้าน เศรษฐกิจ และการขาดโอกาสในการประกอบอาชีพ เนื่องจากมีระดับ การศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร ในปัจจุบันนี้สังคมต้องยอมรับว่ามีอาชีพโสเภณีอยู่ ซึ่งถือเป็นอาชีพสุจริต อาชีพหนึ่งเช่นกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งสนับสนุนหรือยกย่องว่า อาชีพโสเภณี เป็นอาชีพที่ดีงาม เพราะ อาชีพโสเภณีนับว่าเป็นอาชีพที่ไม่มีความมั่นคง และเป็นบ่อเกิดของปัญหาต่าง ๆ ในสังคมอีกมาก มาย การที่จะกำจัดโสเภณีให้หมดไปจากสังคมนั้นย่อม เป็นไปได้ยากอย่างแน่นอน เพราะในสภาพ สังคมของประเทศไทยในปัจจุบัน เมื่อพิจารณาแล้วปัญหาโสเภณีมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่อง จากการที่ประเทศไทยยังขาดการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมที่มีประสิทธิภาพ ความแตกต่างระหว่าง ชนบทและ เมืองหลวงมีอยู่อย่าง เห็นได้ชัด ไม่ว่าจะเป็นด้านการเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ ระดับการศึกษาและโอกาสในการประกอบอาชีพ เกือบทุกชีวิตชาวชนบทมุ่งหวังที่จะเข้ามาประกอบ อาชีพ รวมทั้งมุ่งหวังที่จะ เข้ามาใช้ชีวิตในเมืองหลวงที่คิดว่าเป็นเมืองที่มีแต่ความศิวิไล แต่เนื่อง จากการขาดคุณวุฒิที่สูงพอ ทำให้ส่วนใหญ่ต้องผิดหวังและหาทางออกของการดิ้นรนในชีวิตโดยการ ไปประกอบอาชีพโสเภณี แต่ถ้าประเทศไทยได้มีการพัฒนาระบบ เศรษฐกิจและสังคมสมบูรณ์พร้อม ประชาชนทุกคนมีงานทำ มีระดับการศึกษาที่สูงพอสมควร การกระจายรายได้ เป็นไปอย่างทั่วถึง คนที่คิดจะประกอบอาชีพโสเภณีก็จะมีจำนวนลดน้อยลง แต่อย่างไรก็ตาม ความต้องการในการ บริโภคทางเพศของคนในประเทศ ยังคงมีเท่าเดิมหรืออาจจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น สิ่งเหล่านี้ก็จะ ส่งผลให้ราคาค่าบริการของโสเภณีเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นก็อาจทำให้ประชาชนหันกลับมาประกอบอาชีพ

โสเภณีกันมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุของการประกอบอาชีพโสเภณี มีไว้เนื่องจากความยากจนเพียงอย่างเดียว แต่เพราะเห็นว่า เป็นงานสบาย ได้เงินง่ายและรวดเร็วกว่าอาชีพอื่น

นอกจากนี้การคิดที่จะกำจัดโสเภณีให้หมดสิ้นไปนั้น ยังอาจนำมาซึ่งอัตราการเพิ่มขึ้นของปัญหาอาชญากรรมทางเพศ รวมทั้งปัญหาสังคมอื่น ๆ อีก ดังนั้นสิ่งที่สังคมควรรีด้วยความสนใจอย่างมาก หาใช่คือการคิดที่จะกำจัดโสเภณีให้หมดสิ้นไป แต่ควรเป็น เรื่องของการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากโสเภณี รวมทั้งการควบคุมมิให้จำนวนโสเภณีเพิ่มมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

สำหรับปัญหาที่เป็นผลมาจากโสเภณีชาย คงไม่สลับซับซ้อนหรือยุ่งยาก เท่ากับปัญหาที่เป็นผลมาจากโสเภณีหญิง เช่น ปัญหาการจู้จุกจิก หรือล่อลวงหญิง หรือ เด็กหญิงมาค้าประเวณีโดยการบังคับ คุมขัง หรือขู่เบียดจากเจ้าของสถานบริการ และคนคุมสถานบริการนั้น ๆ ทั้งนี้อาชีพโสเภณีชาย ล้วนแต่เป็นความสมัครใจของชายที่ต้องการที่จะประกอบอาชีพนี้โดยตรง อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกิดขึ้นหรือ เป็นผลมาจากโสเภณีชายนี้ เป็นปัญหาที่นำมาซึ่งความเสียหายแก่ประเทศชาติอย่างมากเหมือนกัน เช่นในด้าน การสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของชาติ โสเภณีชายส่วนใหญ่เริ่มประกอบอาชีพโสเภณีโดยที่ตนเองยังมีการศึกษาเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ และไม่มีความรู้ทางวิชาชีพมาก่อน เมื่อประกอบอาชีพโสเภณีนี้เป็นเวลานาน ๆ จนตนเองเริ่มมีอายุสูงขึ้น และไม่สามารถขายบริการทางเพศต่อไปได้อีก ปัญหาการว่างงานในหมู่โสเภณีชายก็จะเริ่มมีมากขึ้น เพราะเนื่องจากการขาดคุณสมบัติและความสามารถในวิชาชีพ เฉพาะอย่าง ทำให้โสเภณีชายเหล่านั้นต้องหางานออกเพื่อความอยู่รอดของชีวิต โดยการกระทำผิดกฎหมาย เช่น จี้ชิงทรัพย์ ดังนั้น ปัญหาทางอาชญากรรมก็จะตามมา เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้สรุปข้อ เสนอแนะในการป้องกันปัญหาที่อาจเป็นผลเนื่องมาจากโสเภณีชาย รวมทั้งการควบคุมมิให้จำนวนของโสเภณีชายเพิ่มมากขึ้น ดังนี้

1. จากผลการวิจัย ตัวแปรครอบครัวมิได้ เป็นสาเหตุสำคัญในการตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีชายแต่อย่างไร นอกจากนี้ยังพบว่า สถานภาพของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความรับผิดชอบต่อครอบครัวโดยการส่งเสียเงินให้กับครอบครัวของกลุ่มโสเภณีชาย และชายที่ประกอบอาชีพอื่น ไม่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ตัวแปรต่าง ๆ เหล่านี้ มิได้ เป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณี ทั้งนี้การตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีชาย อาจขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคลมากกว่า ซึ่งหมายถึง จริยธรรมประจำใจ ความคำนึงถึงกฎของบรรทัดฐานที่ดำรงของสังคม รวมถึงความ เคารพในเกียรติและศักดิ์ศรีของคน กลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น น่าจะมีปัจจัยเหล่านี้ยึดมั่นอยู่ในจิตใจมากกว่ากลุ่มโสเภณี จึงทำให้ไม่คิดที่จะประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ขัดต่อบรรทัดฐานของสังคม หรือทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ โดยคำนึงและยึดมั่นในเกียรติและศักดิ์ศรีที่จะไม่ยอมให้คนในสังคมมาดูหมิ่น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากการมีการศึกษาในระดับเฉลี่ยที่สูงกว่ากลุ่มโสเภณีชาย รวมถึงการอบรมสั่งสอนของบิดามารดาที่ปลูกฝังจริยธรรม เหล่านี้ให้กับกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นมากกว่า ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มโสเภณีชายที่มีการศึกษาเฉลี่ยในระดับที่ต่ำกว่า และมีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่แตกต่างจากกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่นในบางส่วน ซึ่งอาจส่งผลให้โสเภณีชายไม่มีความสำนึกในจริยธรรม ความคำนึงถึงบรรทัดฐานของสังคม และความเคารพในเกียรติและศักดิ์ศรีของคน เท่าที่ควร

ดังนั้นการให้การศึกษา โดยการปลูกฝังจริยธรรมที่ดำรง จึงเป็นหน้าที่ที่สำคัญของบิดามารดา ทั้งนี้ต้องอาศัยความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบิดามารดากับเด็ก การเอาใจใส่ดูแล รวมถึงการให้ความรักความอบอุ่น มีเวลาว่างพูดคุยกับเด็ก บิดามารดาควรทำตัวเองให้เป็นตัวอย่างแก่เด็ก ให้เด็กยึดมั่นและมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดาและคนในครอบครัว ทั้งนี้รวมถึงการให้การศึกษาอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง ไม่ว่าจะ เป็นการศึกษาตามหลักสูตรทางวิชาการหรือการฝึกฝนอาชีพต่าง ๆ ก็ดี สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้เด็กมีความสำนึกและยึดมั่นในสิ่งที่ถูกที่ควร และสอดคล้องกับบรรทัดฐานของสังคม เมื่อเกิดปัญหาในชีวิตเด็กสามารถหาทางออกได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากการมีการศึกษาระดับสูงพอสมควร รวมทั้งความผูกพันกับครอบครัว และการคำนึงถึงเกียรติและศักดิ์ศรีของคน โอกาสที่คิดจะไปประกอบอาชีพโสเภณีชาย หรือมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากสังคม ก็จะลดน้อยลง

และจากการศึกษาถึงวิธีการมาทำงานของโส เกษีชาย ส่วนใหญ่ตนเองสมัครใจ โดยทางครอบครัวไม่รู้ ดังนั้นบิดามารดาควรสอดส่องดูแลพฤติกรรมของเด็ก รวมถึงการคบเพื่อนบิดามารดาต้องให้ความสนใจ และแนะนำในเรื่องการคบเพื่อนแก่เด็ก เพื่อป้องกันมิให้เด็กมีความพฤติกรรม เบี่ยงเบนจากสังคมดังเช่นโส เกษีชายทั่วไป โดยเฉพาะผู้ปกครองที่เป็นชาวชนบท ส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสรู้เห็นว่า บุตรหลานของตนมาประกอบอาชีพอะไรในกรุงเทพฯ ดังนั้นหน่วยงานของรัฐจึงต้องเข้ามามีบทบาทในการเผยแพร่ข่าวสารในเรื่องของโทษ หรือผลเสียจากการมาประกอบอาชีพโส เกษีชาย เพื่อเป็นการปลูกฝังแนวความคิดที่ถูกต้องให้กับบิดามารดาและวัยรุ่น เพื่อป้องกันมิให้วัยรุ่นชายชนบทตัดสินใจมาประกอบอาชีพโส เกษีชาย เมื่อเกิดพลาดหวังจากการเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ หรือ เพื่อป้องกันมิให้บิดามารดาชาวชนบท สนับสนุนบุตรหลานของตนเองให้มาประกอบอาชีพโส เกษีชายในกรุงเทพฯ เหล่านี้เป็นต้น

2. ปัญหาการแพร่เชื้อกามโรค หน่วยงานของรัฐยังไม่สามารถควบคุมการแพร่เชื้อกามโรคในหมู่โส เกษีชายที่ทำงานในสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ทั้งนี้ เนื่องจากยังไม่มีพระราชบัญญัติหรือกฎหมายฉบับใดที่มีกฎหมายควบคุม ลงโทษ หรือกล่าวถึงโส เกษีชายอย่างเด่นชัดนัก นอกจากนี้ เจ้าของสถานบริการก็มักจะดัดแปลงธุรกิจของคนไปในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งเหล่านี้เป็นเพียงธุรกิจบังหน้าเท่านั้น จุดหลักในการดำเนินธุรกิจคือ การขายบริการทางเพศ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในหมู่คนรักร่วมเพศเท่านั้น หน่วยงานของรัฐจึงไม่สามารถควบคุมสถานบริการเหล่านี้ได้ ในปัจจุบันในการควบคุมการแพร่เชื้อกามโรค หน่วยงานของรัฐทำได้เพียงการขอความร่วมมือจากเจ้าของสถานบริการในการตรวจเช็คนกามโรคในหมู่โส เกษีชาย โดยผ่านทางคลินิกสุขภาพชายเท่านั้น ซึ่งเจ้าของสถานบริการบางคน รวมทั้งโส เกษีชายก็ไม่ได้ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร

ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่า หน่วยงานของรัฐบาลควรกระตุ้นให้กลุ่มเจ้าของสถานบริการเหล่านั้น เห็นความสำคัญของปัญหามากยิ่งขึ้น โดยการจัดสัมมนา ระหว่างหน่วยงานของรัฐกับกลุ่มเจ้าของสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ขอความร่วมมือและประสานงานกับกลุ่มเจ้าของสถานบริการในการควบคุมการแพร่เชื้อกามโรค เช่นการขอความร่วมมือโดยให้เจ้าของสถานบริการบังคับ หรือออกกฎให้โส เกษีชายที่ทำงานในสถานบริการของตนเข้ารับการ

ตรวจเช็คกามโรคทุกเดือน หรือทุกสัปดาห์ โดยทางหน่วยงานของรัฐจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดหาแพทย์ไปตรวจเช็คที่สถานบริการนั้น ๆ เป็นต้น เหล่านี้จะส่งผลดีให้กลุ่มโสเภณีชายและเจ้าของสถานบริการเอง รวมทั้งหน่วยงานของรัฐก็สามารถควบคุมการแพร่เชื้อกามโรคได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. นอกจากนี้ รัฐควรให้การสนับสนุนให้กลุ่มเจ้าของสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ (ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคนรักร่วมเพศและเป็นที่รู้จักในสังคมของคนรักร่วมเพศด้วยกัน) จัดตั้งเป็นสมาคมผู้ค้า เป็นธุรกิจสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศขึ้น ซึ่งสมาคมนี้จะทำหน้าที่เป็นตัวแทนของหน่วยงานของรัฐในการควบคุมสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ กล่าวคือ หน่วยงานของรัฐสามารถประสานงานกับสมาคมนี้ ไม่ว่าจะเป็นการขอความร่วมมือในเรื่องต่าง ๆ เช่น การเผยแพร่ความรู้ในการป้องกันกามโรค การควบคุมสอดส่องโสเภณีชายที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ฯลฯ ทั้งนี้ สมาคมดังกล่าวจะเป็นแหล่งข้อมูลและเป็นตัวกลางระหว่างกลุ่มโสเภณีชายกับหน่วยงานของรัฐ ดังนั้นการใช้นโยบายการควบคุมแก้ไขหรือป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้น หรือ เป็นผลมาจากโสเภณีชายโดยผ่านทางสมาคมดังกล่าว ย่อมมีประสิทธิภาพและครอบคลุมกลุ่มโสเภณีชายได้อย่างทั่วถึงมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม การจัดตั้งสมาคมนี้ ยังอาจจะมีข้อจำกัดบางอย่าง เช่น หน่วยงานของรัฐขอความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาหรือเรื่องอะไรก็ตาม ถ้าขัดต่อผลประโยชน์ของกลุ่มเจ้าของสถานบริการ ก็ย่อมจะไม่ได้ได้รับความร่วมมือเช่นกัน แต่ทั้งนี้ จากการพิจารณาถึงการจัดตั้งสมาคมดังกล่าว ย่อมส่งผลดีมากกว่าผลเสียอย่างแน่นอน

ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

1. ควรได้มีการศึกษาถึงกลุ่มโสเภณีชายในเขตกรุงเทพมหานคร เปรียบเทียบกับกลุ่มโสเภณีชายที่ทำงานอยู่ตามจังหวัดต่างๆ ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น เมืองพัทยา จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดภูเก็ต เป็นต้น เพื่อทราบถึงข้อมูลพื้นฐาน ลักษณะปัญหาและเหตุผลในการตัดสินใจมาประกอบอาชีพโสเภณีว่ามีความแตกต่างกัน หรือคล้ายคลึงกันในระดับใดบ้าง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการแก้ไขปัญหาโสเภณีชายต่อไป

2. จากการระบาดของโรคมุ้มน้ำกับบงพร่อง หรือโรคเอดส์ ในปัจจุบันซึ่งนับเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่น่าหวาดกลัว เนื่องจากในวงการแพทย์ยังไม่สามารถค้นพบยาที่รักษาอาการของโรคนี้นี้ให้หายขาดได้ วิธีที่ดีที่สุดก็คือ การป้องกันโดยการให้ความรู้ในเรื่องของโรคเอดส์ แก่บุคคลทั่วไป โดยเฉพาะกลุ่มผู้เสี่ยงต่อโรค ซึ่งรวมถึงกลุ่มโสเภณียายที่ทำงานในสถานบริการ เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศด้วย ในปัจจุบันหน่วยงานของรัฐและเอกชนเริ่มให้ความสนใจในการเผยแพร่ความรู้รวมทั้งวิธีการป้องกันโรคเอดส์ให้กับกลุ่มโสเภณียายบ้างแล้ว ดังนั้น ควรจะได้มีการศึกษาทดสอบประสิทธิภาพของสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น สื่อแผ่นพับ โปสเตอร์ สไลด์ ภาพยนตร์ หรือละครสั้น เป็นต้น ควรศึกษาว่า สื่อใดจะมีประสิทธิภาพและเข้าถึงกลุ่มโสเภณียายได้มากที่สุด เพื่อนำมาเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคเอดส์ และกามโรคอื่น ๆ แก่กลุ่มโสเภณียาย ให้เกิดสัมฤทธิ์ผลมากยิ่งขึ้น

3. ควรได้มีการศึกษาถึงเรื่อง "พฤติกรรมจริยธรรมในสังคม" ของกลุ่มโสเภณียาย และผู้ประกอบการของโสเภณียาย เปรียบเทียบกับกลุ่มชายที่ประกอบอาชีพอื่น และผู้ประกอบการของชายที่ประกอบอาชีพอื่น

พฤติกรรมจริยธรรม หมายถึงการประเมินความถูกต้องของพฤติกรรม การประเมินผลดีผลเสียของพฤติกรรม และปฏิกิริยาต่อพฤติกรรม ตลอดจนแนวโน้มที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ทั้งนี้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมทุกประเภท ไม่ว่าจะ เป็นพฤติกรรมต่อตนเองต่อสังคม หรือต่อสิ่งแวดล้อม (ชัยพร วิชชาวุธ และคณะ, 2531 : 4-5)

ผลจากการวิจัย สามารถนำมาประยุกต์ใช้สำหรับบิดามารดาในการปลูกฝังจริยธรรมที่ถูกต้องและดีงาม ในการอบรมสั่งสอนบุตรหลาน มิให้ตัดสินใจไปประกอบอาชีพโสเภณียารวมทั้ง เป็นข้อมูล เพื่อใช้ในการวางแผนป้องกัน และแก้ไขปัญหาก็อาจจะ เป็นผลสืบเนื่องมาจากโสเภณียายได้ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาการคิดยาเสพติด เป็นต้น

4. ควรให้มีการศึกษาและสำรวจแบบแผนชีวิตในสังคม การปฏิบัติตนของกลุ่มโสเภณีชาย การสร้างความสัมพันธ์กับกลุ่มโสเภณีชายด้วยกัน เพื่อทราบถึงวิธีการและลักษณะการกระทำที่เป็นคุณหรือเป็นโทษแก่สังคมและแก่ตัวโสเภณีชายเอง เพื่อหาวิธีป้องกันและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมต่อไป